

FILM

Leto I.

Ljubljana 1. januarja 1940

Št. 4.

KIRSTEN HEIBERG
v Ufinem filmu »Sužnji zlata«

Ufa

Nagrada krizanka

1	2	3	4	5	6	7	8
9				10			
		11		12		13	
				14			
17		18		19		20	
22		23		24			25
26				27			
28			29	30	31		32
		33				34	
		35		36			
38			39	40		41	
42							
43							

Vodovarstvo: 1. filmska igralka, ki igra glavno vlogo v filmu »Po ovinku k sreči«.

9. tropaska rastlina, 10. domače ime, na-
pravljeno iz imena Ciril, 11. hrvaško ime,
napravljeno iz Dragotin, 14. osebni zaimek,
15. soglasnik in samoglasnik, tudi ime, 16.

17. kraj in letovišče v
Dalmaciji, 22. skrajni del kopnine, 24. žen-
sko ime, napravljeno iz imena Katarina,
25. pijača naših dedov, 26. moško ime, 27.

padavina, 28. turški izraz za konja, 29. za-
vešče, 32. starejša vprašalnica, 33. spoji-
na klor, 35. ploskovna mera, 36. egipčian-
sko božanstvo, 37. kraj v italijanskem, 39.

izumrti evropski narod, 43. nemško film-
sko mesto.

Navično: 1. loščilo, 2. španska predpo-
na, 3. tuje ime za rasevino, 4. poklonilo,
5. domače naziv za očeta, 6. preprosto ime-
novanje voznega dvigala, 7. on v nemščini,

ni, 8. travestist Jurčičevega »Desetega bra-
ta«, 12. eno obih krstnih imen iznajditel-
ja Edisona, 13. človek, ki ga sprejememo,
17. plemenski oven, 19. oblika glagola

oklati, 20. žensko krstno ime, 21. stoječa
voda, 23. človek, ki ne loči med svojim in
tvojim, 25. žuželka, 30. oznanja jutro, 31.

država v Aziji, 33. otok, kjer se je utabo-
rila srbska armada na nanku v svetovni
oksidacija železa, drugi sklon, 41. poguba,

hrvaško, 42. višje bitje.

NAGRADE

Za pravilno rešitev krizanke razpisuje-

mo sledeče nagrade:

1. nagrada: Celoletno brezplačno preje-
manje revije in tri vstopnice za dva sede-

va, za poljubni film, v kateremkoli kinu
v Sloveniji. Vrednost nagrade 120 din.

2. nagrada: Celoletno brezplačno preje-
manje revije in ena vstopnica za dve ose-

bi, kakor pri prvi nagradi. Vrednost na-

grade 60 din.

3. nagrada: Celoletno brezplačno preje-
manje revije. Vrednost nagrade 40 din.

Nadaljnjih pet tolažilnih nagrad pred-
stavljajo originalne fotografije filmskih

igralcev in igralk. Vrednost posamezne fo-
tografije 15 din.

REŠITEV NAGRADNE KRIZANKE

REŠITEV KRIZANKE

Vodovarstvo: Warner Bros. ao. of. l. r.,
coln, mn. jed. boa, cpos. Trst, mn. Ober,

la, Bolivia, T. l. (Theo Lingon), oca, da,
V. T. (Viljem Tell), ris. piv. Akim, pane,

da, osla, ab. ol. r. Robert Koch.

Navično: Viljem, Trader, republika,
Ra, do, si. ob. Noč, solo, Male, bit, Eva,

bon, trik, park, R. J. (Richard Jakopič), br,
pa, to, Moshavina, sonata, trebuh.

Nad vse pričakovane številne odziv na
nagradno krizanko v 3. številki revije nas

prepričuje, da se množe vrste naših pri-
ateljcev, naročnikov in čitateljev. Odzvali

so se iz vseh krajev države, celo iz Debra
na albanski meji smo prejeli pismo z re-

šitvijo krizanke in priznanjimi vsticami,
iz inozemstva sta došli dve rešitvi: z Du-

naja in iz Trsta. Zal niso bile vse rešitve
pravilne: med pravihimi je izbral zreb

sledeče:

1. nagrada: Roman Rud. Kresala »Stu-
dent Stefan« prejad Rudolf Kobler, dijak

pa se naj sam oglasi po nagradod.)

2. nagrada: Vse leto bo brezplačno pre-
jemala revijo Magda Rebec, Zagreb, lica

st. 5. (Sporočilo naj dalje, katero sliko film-
skega igralca ali igralke si želi.)

3. nagrada: Vse leto bo prejemale re-
vijo brezplačno Marica Gradisek, Zagorci-

ca 5.

Ker nismo prejeli dovolj pravih re-
šitev, moremo mesto desetih razpisanih

tolažilnih nagrad podeliti le pet. Te prej-
mejo: Omerša Nusa, dijakinja, Kranj,

Vidovdanska cesta 15, Valjavec Irena,
Strazišče, K o v i t e Dragica, Celje, Komen-

skega ulica, Skedl Dusan, Ljubljana,
Trdinova ulica 2/III, Steblich Miroslava,

Jesenice-Fuzine.

Reševalci naših nagradnih krizank naj
nam ne pošiljajo izrezanih in izpolnjenih

krizank, temveč le kupon. Rešitve naj na-
pišejo, kakor jih objavljamo. S tem nam

KUPON

za krizanko v 4. številki revije »Film«

Carla Rust

M. Foto: Tobis

želi našim čitateljem srečno in veselo novo leto. V veselem silvestrskem razpoloženju ni pozabila na svoje številne prijatelje po vsem svetu. Njenim častitkam se pridružujemo tudi mi z željo, da se Vam uresniči vse - kar si sami želite!

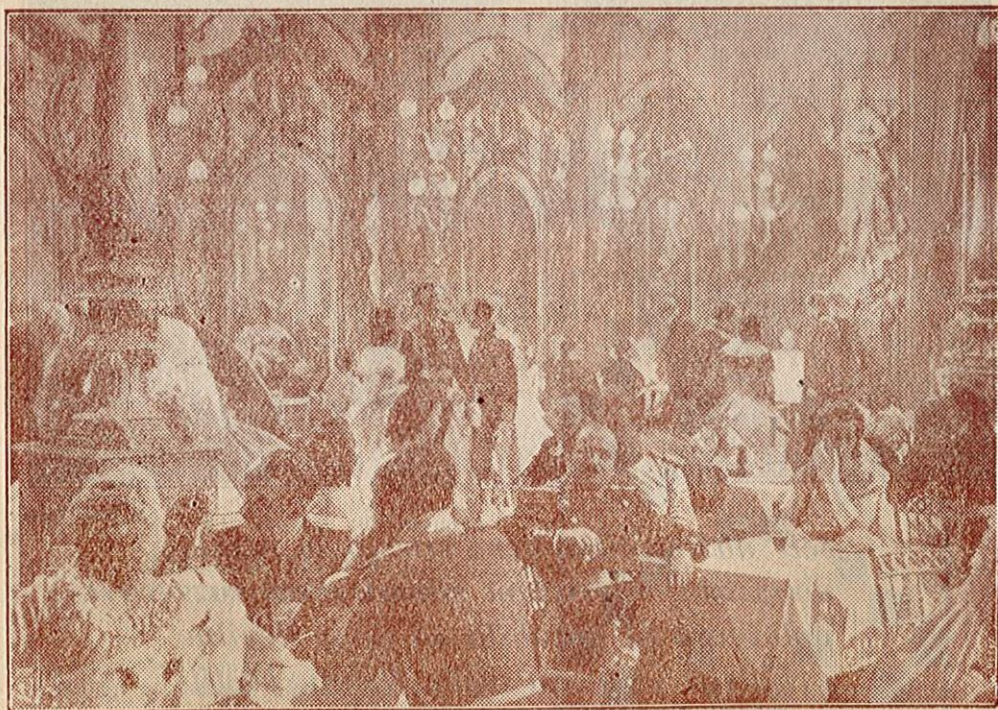
Kirsten Heiberg in njena karijera

Kirsten Heiberg izhaja iz stare norveške patricijske rodbine, ki je imela važne zasluge v gospodarstvu in politiki te dežele. Zato je nastalo med sorodniki, ko je Kirsten pred kakimi desetimi leti prvič nastopila na odru, veliko zaprepačenje. A niti stroga vzgoja v nekem švicarskem penzjonatu ni mogla streti njene želje po gledališču in tako je mlada umetnica skoro nastopila na manjših norveških odrih, pela in plesala in si tako priborila prve umetniške uspehe.

Hitreje, kakor je morda sama pričakovala, je njena pot zavila k filmu in to je bilo srečanje, ki je bilo pomembno za obe strani. Sprva je filmala le na Norveškem in Švedskem, dokler ni pred dobrim letom prišla na Dunaj, kjer si je kot operetna pevka svojske osebnosti, na mah priborila simpatije publike. Na Dunaju je tudi nastopila v svojem prvem nemškem filmu, kateremu je naglo sledil še drug. Danes je jasno, da je dosegla svoj največji uspeh v Ufinem filmu »Sužnji zlata«, ki ji je dal možnost za razvitje vseh njenih umetniških sposobnosti. Vsebina tega filma je pustolovska dogodivščina iskalcev zlata v notranjosti Avstralije, ki se poroče z ženami, ki jih še nikoli niso videli in ki jim slede na nahajališča. Seveda je v tej ženski ekspediciji vse polno najrazličnejših tipov žensk in med njimi najdemo tudi tingeltangelsko plesalko Violet, katero uteleša Kirsten Heiberg. Ta zna vse. Plesati, prepevati in iznoreti moške, pa tudi prerokovati nesreče. Neopvirano se suče med temi možmi, ki se delajo močne in neupogljive, a so v resnici samo veliki otroci. Violet odkrije končno tudi srce in po sreči najde človeka, ki je tak kot ona in zdaj ni — po neprestanih dogodkih in zapletljajih — ničesar več na poti srečnemu koncu.

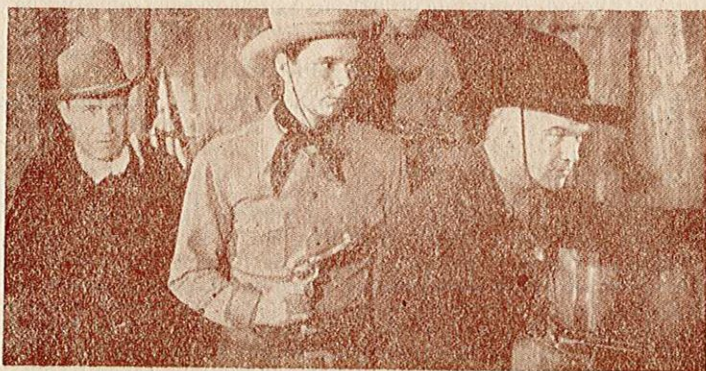
Kirsten Heiberg je prva Norvežanka, ki sodeluje v nemškem filmu, a po vseh teh uspehih, ki jih je dosegla, ni dvoma, da bo pri njem tudi ostala; če je hrepenenje po domovini kljub vsej slavi ne bo zvalilo nazaj na rodno, borno norveško zemljo.

V JARU, NAJVEČJEM MOSKOVSKEM RESTORANU

Prizor iz filma »Simfonija življenja« z Zarah Leander in Mariko Röck.

Ufa

Paramount

Viharji aplavza . . .

Tri tisoč šest sto obiskovalcev milanske Scale je bilo do viška oduševljenih po Rosini Marije Malibran. Ko je poslednjič padel zastor, je završal vihar odobravanja, ki ga je tudi to slavno gledališče le redko doživelo. Strastno navdušenje ni moglo pojenjati in ovacije božanski pevki so se nadaljevale še na cesti. Voz Marije Malibran so obdale stotine častilcev in ko se je pevka pokazala na vratih gledališča, so ljudje izbruhnili v nenehen aplavz. In ko je umetnica končno mogla sesti v kočijo, se je dogodilo nekaj nenavadnega. Tropa mladih študentov je izpregla konje izpred voza in sama vlekla kočijo mesto živali. Naglo so posneli ta zgled še drugi in z oduševljenimi klici so vozili kočijo po mestu. To je bil triumf brez primere. Cetudi je južnjaškemu temperamentu ljudi iz Milana pripisati še kaj več, podobno počaščenje še ni bilo nikdar izkazano kaki umetnici.

To poročilo izhaja od nekega očividca, ki je v letu 1829 prisostvoval prvemu gostovanju francoske pevke Marije Malibran v Italiji. Vest o izpreganju konj se je raznesla po vsem svetu. Italijani se v svojem navdušenju res niso nikdar omejevali, toda tolikšnega počaščenja tudi na jugu še ni bilo. Nihče si ni mogel misliti, da bo ta primer za vzgled. Nekaj časa zatem je veljalo izpreganje konj za najvišji izraz odobravanja. Mladi, navdušeni ljudje so ga porabljali v Berlinu, na Dunaju, v Parizu, Londonu vse dotlej, dokler ni prišla konjska vprega ob veljavo, a avti se — morda na žalost umetnikov — ne dajo več izpregati.

RAZBITO GLEDALIŠČE

Primadona, lepota in umetnica z očarljivim glasom je v veliki prednosti pred moškimi. Učinek njene osebnosti je mnogo večji, kajti ženska se more vse drugače krasiti in oblačiti. Že mejo, kjer vzbuja odobravanje njena ženskost, in kje njena umetnost, je težko najti. Prva primadona Evrope v modernem smislu je bila italijanska operna pevka Angelica Catalani. Debutirala je leta 1795 v Benetkah, kjer si je takoj osvojila srca in razum Benečanov. Odobravanje pa ni veljalo toliko fenomenalnemu glasu, ki je mogel vokalno podajati violinske sonate, temveč njeni šestnajstletni lepoti, ki je bila rešena iz samostana in privedena na deske, ki pomenijo svet. Umetnica se je pojavljala zmerom v najzapeljivejših toaletah in z dragocenim okrasjem in vse, kar so počenjali ljudje v Rimu, Benetkah in Milanu v aplavz, je jedva moč popisati. Gledalci so enostavno ušli iz ojníc. Ker jim roke in noge niso več zadostovale za povzročanje ropota, so vzeli seboj v opero palice in z njimi tako obdelovali klopi in sedeže, da so jih popolnoma razbili. V strahu pred ogromno škodo, ki je nastajala na ta način, so gledališča prodajala vstopnice po silno zasoljenih cenah — brez vsakega ugovora pa so jih ljudje plačevali. Trušč, ki so ga izzvale arije te pevke, se ne da popisati. Ljudje so tulili, vriskali, klatili z rokami in skakali kakor obsedeni in obenem razbijali vse, kar je bilo celega v gledališču.

V eni sami sezoni je zaslužila Catalani v Londonu 260.000 zlatih frankov. Dolgočasni Angleži so ji prirejali triumfe in vsi drugi dogodki so se morali umakniti v ozadje. Prav tako je bilo v Parizu. Francozi so ji bili tako naklonjeni, da je morala

prevzeti ravnateljstvo opere in na tem mestu je pevka nasprotovala samemu Napoleonu in ves Pariz je bil na njeni strani. Pozneje je spet potovala in si pridobila naklonjenost vse Evrope. Nagrabila je ogromno premoženje, zapustila pa je ubogim dva milijona zlatih frankov.

BERLIN SE JE SPREMENIL

Dotlej tako trezni in stvarni Berlin je pozimi leta 1824 v operni pevki Henrietti Sontag našel svojega mojstra. Umetnica je bila iz Koblenza in je pravkar gostovala v Pragi in na Dunaju, dosegla pa je največji triumf šele v pruskem glavnem mestu. »Naše pametno in trezno mesto se je postavilo na glavo!« je tožil sodobnik in neutrudljivo popisoval, kako je ta mlada, lepa žena spreobrnila Pruse. Občinstvo v kraljevem gledališču je tulilo in kričalo in zmerom, ko je pevka javila nastop, so ljudje že teden prej stali v vrstah pred blagajno, le da bi dobili vstopnice. Njeno doživljajoče predstavljanje je posebno ugajalo Berlincem. Moški in ženske so vzdihovali med arijami in ko je padel zastor, je zabučal aplavz, kakor so ga doslej poznali le v Italiji, ne pa v hladnem mestu ob Sprevi. Na ducate bogatih, starih in mladih je oprezovalo pred pevkino hišo in ni bilo dne, da ne bi prejela vsaj ene ženitne ponudbe. Vsi opomini pametnih ljudi so bili zaman. »Berlin je izgubil svoj ponos, Berlin postaja prostaški...«, je stokal pobožnjaški romar.

ŠVEDSKI SLAVČEK

Ves sloves primadon pa se razblini ob časti, s katero sta Evropa in Amerika obdala »Švedskega slavčka«. Pravijo, da je bila Jenny Lind sploh najmnogostranejša in največja pevka vseh časov. Izšla je iz najrevnejših razmer. Po pokroviteljstvu je dobila štipendijo za študij v svojem šestnajstem letu. Prvi uspeh ji je ostal zvest; z gostovanji v Parizu, na Dunaju in v Londonu je na mah postala slavna.

Največji triumf je dosegla v Ameriki, kamor je odpotovala leta 1850. Že pristank na ladje v New-Yorku je bil največji dogodek. Postavili so slavaloke, mesto

KIPLING IN KRČMAR

Hotelski voz je pokvaril nekaj drevja na Kiplingovem vrtu in pisatelj piše lastniku radi odškodnine. Nobenega odgovora! Drugo pismo ni imelo nič boljšega učinka. Užaljeni pisatelj svetovnega slovesa je sklenil, osebno obiskati neotesanca, ki je trdovratno molčal. Naletel pa je na odličnega moža, ki se je kar topil v opravičevanju, se izdal za njegovega občudovalca in naposled v zadregi izjavil:

»Mr. Kipling, vaše prvo pismo sem prodal za dva funta, drugo mi je vrglo pet funtov, ker je bilo ostrejšo. Za tretje sem upal, da me bo zmerjalo in že mi je nekdo zanj ponujal deset funtov. Ker cenite prizadeto škodo na 15 funtov, bi bil zlahka vse poravnal in še mi bi ostalo, da bi mogel piti na vaše zdravje, ko bi ne prišli osebno k meni.«

ORIGINALNA VAS V FILMU

Kakor poroča strokovno časopisje, je na portugalski obali najti obilo slikovitih kotičkov, kjer se popotnik ne more načuditi krasotam. Eden takih je Buargos, zaveščišče starih ribičev. Ti potegnejo, kadar gredo v pokoj, svoje barke na breg in jih prenarede v hiše. Barko pokrijejo s streho, in ker so portugalske ladje lepo izdelane, je pogled na tako vasico res mikaven. Na njihov prejšnji poklic kažejo napisi na hišicah, kakor: »Volk«, »Zvezda«, »Morski cvet« itd. Ameriški filmski reporterji so to vasico našli in v kratkem jo bomo videli v zvočnem tedniku.

Ufa

Iz filma »Polarni sij«

se je odelo v zelenje in zastave ter desetstični ljudi so se drenjali v pristanišču in po ulicah, kjer se je vozila pevka. Nihče ni bil brez zastavice ali brez rutice. Tako pristranskega in tako ogromnega sprejema New-York še ni doživel. Toda: Amerikanci umetnice sploh še niso slišali! Samo sloves, ki je pred njo prišel preko oceana, je pomenil tak uspeh.

Ko je potem Lind dala svoj prvi koncert na ameriških tleh, oduševljenje ni poznalo meja. Toda ne le viharji odobravanja, temveč tudi prav znatni povezki dolarskih bankovcev so obdali umetnico. Zelo označuje umetničin plemeniti značaj, ko je po kratkem času svojega ameriškega gostovanja podarila svojemu rojstnemu mestu Stockholmu pol milijona dolarjev za ustanovitev otroškega zavetišča.

Četudi je Lind vsepovsod vzbujala viharje aplavzov, je bila njena priljubljenost vendarle največja v anglosaških deželah. Tam se je počaščala ne le njena izredna umetnost, temveč tudi njena noblesa, noblesa nastopanja, ki tako označuje severnjaške ljudi.

Z DEVETIMI LETI KLAVIRSKI VIRTUOZ

Le nekdo se je zelo približal Paganiniju: Franz Liszt. Kar je znal Paganini čarati na goslih, je čaral Liszt na klavirju. Prvi je bil, ki je znal izrabiti vse možnosti tega glasilila. Že z devetimi leti je vzbujal občudovanje in navdušenje v aristokratskih krogih takratne Avstrije in z enajstimi leti je začel svoja koncertna potovanja po vsej Evropi. Silna senzacija, ki ga je spremljala kot otroka na njegovih nastopih, se ga je držala vse življenje. Kjerkoli je segel s svojimi rokami po tipkah, je zašla publika v ekstazo. Kakor čarobna nišča je zmagljala njegova glasba. Ljudje so naskakovali koncertne dvorane, divjali kakor obsedeni, ga spremljali z baklami in izpregali konje izpred njegovega voza. Spet so se pojavili zaskebljenci. Govorili so o »Lisztovi psihozi« in svetovali zakonskim možem, naj svoje muzikalno obsedene žene oddajo v blaznice.

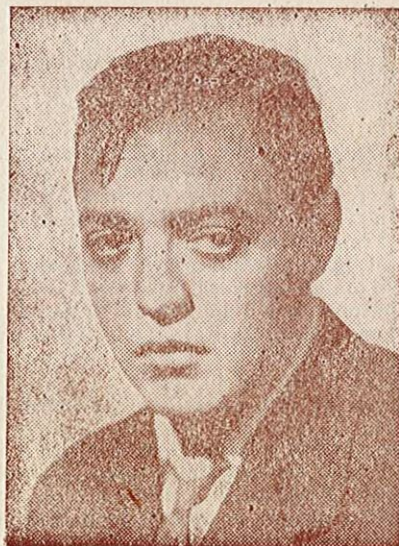
Toda zaman je bil ves posmeh. Svet se je klanjal umetniku, ki je izzval svojemu glasbilo prvič orkestralne učinke. Toda kljub vsemu obožavanju virtuoz ni pozabil svojih obveznosti, ki so mu nastajale v teh silnih uspehih. Samo nenehno zavzemanje za Wagnerja in Brucknerja nam to pričuje.

Velika odobravanja, morda največja v zgodovini reproduktivne umetnosti so izzvenela. Ostalo je oduševljenje, ki ga izzove resnično umetniško podajanje. Četudi danes aplaydiranje ne zavzema takšnih oblik kakor v romantični dobi prve polovice preteklega stoletja, vendar je umetnik še danes vajen, da se mu izraža priznanje s ploskanjem.

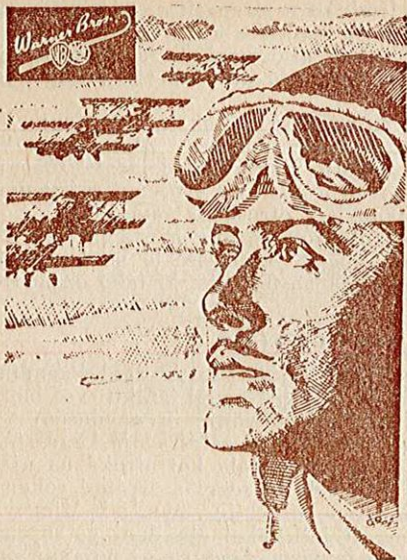
Warner Bros

Gale Page
Iz filma »Poglavar duš«

20 th C. F.

Peter Lorre
Veliki karakterni igralec kreira japonskega detektiva v filmu »Mr. Moto«.

Errol Flynn
v filmu »Poslednja zapoved«

H. K. Breslauer:

ZBIRALEC

Mr. Capestake je odložil povečalo na lavo in pravi oklevajoče:

»Ne morem se odločiti, Mr. Bingham, resnično se ne morem odločiti...«

»Mister Capestake,« reče trgovec z antikvitetami, »ne bi vas natezal, ko bi se ne šlo za predmet za vašo zbirko...«

Mr. Capestake je zmajeval z glavo.

»Tokrat ne... Kupujem le darilo!«

»Potem vsekakor —« Trgovec je mignil svojemu pomočniku, naj postreže pravkar vstopivšemu gospodu, ki si je dal predložiti mapo s starimi bakrorezi, — »potem vsekakor« — se je znova obrnil k Mr. Capestaku, vzemite ta zapestni obroč iz Birme, s krasnimi rubini.

»Da... da,« prikima Mr. Capestake — »a tudi prstan me zdaj mika.«

»Zapuščina kolonela Tathama, prejel ga je od maharadže iz Rajpurja,« naglo pripomni trgovec.

»Koliko cenite ta prstan?«

»Za vas, Mr. Capestake — dva tisoč funtov...«

»Hm, moram še premisliti, kaj naj vzamem. Prstan ali zapestni obroč... Na svidenje Mr. Bingham!«

Čez dva dni se je okrog tretje ure popoldne v trgovini oglašil eleganten gospod in se predstavil kot tajnik Mr. Capestaka.

»Ah,« se je priklonil Bingham. »Veseli me... Gotovo prihajate radi okrasja. Za kaj se je Mr. Capestake odločil?«

»Prstan z rubini mu najbolj ugaja.«

»Oprostite,« odgovori trgovec s starinami, »zapestni obroč ima rubine, v prstan pa je vdolan smaragd!«

»Potem —« Tajnik Mr. Capestaka napravi zamišljen obraz. »Najbrž nisem prav slišal... Gotovo. Bodite tako ljubeznivi in telefonirajte Mr. Capestaku...«

»Takoj!« Mr. Bingham odpre telefonski imenik: »Cap... Capestake, Kensington 6315...« Zavrti številnico na aparatu in se čez čas obrne:

»Stvar je v redu, Mr. Capestake mi naroča, naj vam izročim prstan s smaragdom. Prosim, tu je etui. Na svidenje!«

Ko se je Capestake proti večeru vrnil domov, je opazil na svoji pisalni mizi pismo.

»James,« pokliče svojega slugo. »Kdo je prinesel to pismo?«

»Pismo?« se začudi sluga. »Nikogar ni bilo k nam. Le monter telefonske centrale je bil okrog treh tukaj in je kontroliral aparat. Osnajl ga je in nekaj časa počakal, da je poklicala centrala. »Da, tu Kensington 6315... V redu... Jaz sem pri aparatu... Pravilno! Dajte mu in knjižite znesek na moj račun.« Potem je pobral svoje orodje in odšel.

Mr. Capestake zmaje z glavo in odpre pismo.

»Dragi gospod!« je stalo v njem. »Različni zbiralci so; nekateri zapravljajo denar, drugi ga štedijo. Predvčerajšnjim sem bil namenjen kupiti pri Mr. Binghamu star bakrorez, vendar sem se v zaupanju v Vaše strokovnjaštvo raje odločil za prstan s smaragdom. Tako moj tovariš kakor jaz — se vselej veseliva, če nama uspe.ceno kupiti kako redkost. Morda boste tako prijazni in obvestili Mr. Bingham, da po telefonu ni govoril z Vami.

Vljudno Vas pozdravljata zbiralec dragocenosti.«

LORETTA YOUNG Warner Bros

Ufa

»SIMFONIJA ŽIVLJENJA«

Prizor iz velikega filma o življenju Petra Iljiča Čajkovskega. V njem sodelujejo Zarah Leander, Marika Röck, Aribert Wächer, Hans Stüwe in Leo Slezak

POSET V FILMSKEM ATELJEJU V BABELSBERGU

Prof. Carl Froelich je eden najboljših režiserjev sploh. Brez tega večnega mladeniča s sivimi lasmi skoro ni možno misli na razvoj današnjega umetniškega filma.

Režiser Froelich je praktik in je spremljal celoten razvoj filma v vseh oddolžnih dobah. Že v času nemega filma je skrbel za umetniško vrednost vsakega traka. Tudi je bil on, ki je spravil na platno prva zvočna dejanja. Ta film je bil »Noč veselja« in v njem je tudi Hans Albers prvič stal pred mikrofonom in si osvojil srca vseh evropskih kinoobiskovalcev. Prof. Froelich je tudi tisti, ki je z nezmotljivim občutjem znal ovrednotiti probleme barvnega zvočnega filma. Ta režiser je skratka vse. Za spoznanje tajnosti njegovega uspeha je potrebno pristopovati njegovemu delu v filmskem ateljeju. Ko sedi za svojim režiserskim pultom, ni nikakega vznemirljivega počenjanja, ki ga imajo nekateri filmski ljudje za tempo. Nobenega nepotrebnega tekanja in kričanja ni in ne slabih razpoloženj, ne polomij in živčnih napadov, ki jih nekateri moški in ženski zvezdniki zamenjujejo z umetniško občutljivostjo.

Prof. Froelich zna biti miren, ničesar ga ne more spraviti iz ravnotežja. Če se mora snemanje nadaljevati v posebnih urah in če mora zvezdnik še nekajkrat pred mikrofonom in kamero, ko mu je najmanj všeč in že grozi izbruh filmske živčnosti — opogumlja svoje filmske dečke in še bolj dekletca s sočno in svežo šalo, ki se ji nihče ne more upreti. Ima pa jih tudi dosti za ušesi in tudi drugačnih, ta večni mladenič. Gorje, če opazi nasprotovanje ali nenadarjenost ali celo, kar je pri njem od vsega najhujše: nezanimanje. Takrat so vsi križi doli.

Nekoč se je moral mučiti z igralcem, katerega ime je bilo večje kakor njegova nadarjenost. Froelich se je potil, vodja snemanja je bil ves iz sebe. Osvetljevalci so kleli in zmajevali z glavami in celo strokovnjak za šminkanje, ki ga nič doslej ni spravilo s tira, je nejevoljno zatezal obraz. Toda zvezdnik je spet in spet delal vse napak. Če radi pomanjkanja inteligence ali zgolj v mnenju, da vse sam bolje

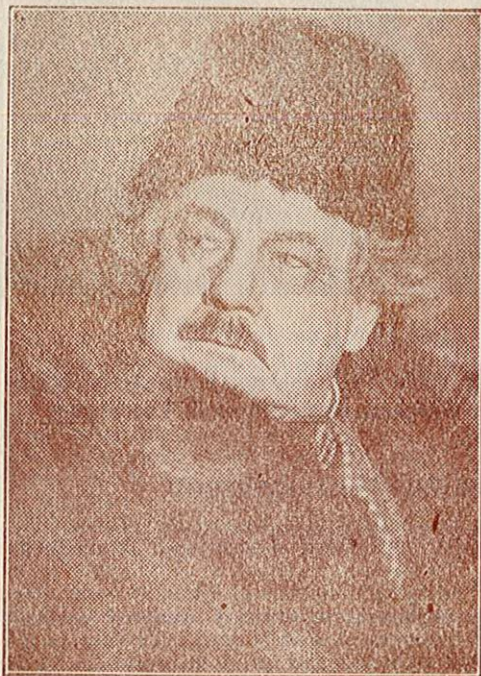
ve, se ni dalo ugotoviti. Sedemkrat, osemkrat so morali ponoviti isti prizor. Nazadnje je tudi najpotrpežljivejšemu vseh režiserjev pošlo potrpljenje. Zakričal je, da so se stresle obločnice;

»Še enkrat! Saj ste mi zagotavljali, da ste igralec...« Malomarni zvezdnik v fraku je v tem hipu izgubil vso aroganco in napravil tako, kakor je hotel režiser. In ni mu bilo v škodo.

Prof. Carl Froelich ni človek, ki bi zamenjaval pojme in počenjal kaj igračkanj z estetiko in svojiskim stilom. Tudi si prav nič ne stori iz napotkov, ki mu jih pošiljajo gospodje od filmskih izposojevalnic, kajti on ve mnogo boljše, kaj si želi kinoobiskovalci, kakor pa ljudje pri blagajnah.

Tako je seznam njegovih filmov postal hkrati tudi seznam njegovih umetniških in finančnih zmag, čeprav ni nikdar izdal umetnosti blagajnam kinov na ljubo.

Dela, o katerih izposojevalnice filmov niso hotele ničesar vedeti, je sam finansiral. V nek film je vtaknil 200.000 mark in vrgel mu jih je 800.000, ko filmski gospodarstveniki niso upali niti na najmanjši uspeh...

Ufa

LEO SLEZAK

v filmu »Simfonija življenja«

*

»Koliko sem vam dolžan za prenočišče?« — »Katero sobo ste imeli?«

»Sobe so bile vse zasedene in sem spal na biljardu.«

»Ta pa stane za vsako uro pet dinarjev.«

*

Nova tajnica govori industrijalcu:

»Sveda pričakujem primerno plačo. V dosedanji službi sem prejemale pri-spevke od šefa, prokurista in od knjigovodje.«

ŽIVALI PRED SLIKAMI

Mnogokrat je čuti mnenje, da živali znane osebe na sliki zlahka spoznajo. Z znanstvenega stališča je bilo že opetovano ponovljeno, da morajo ne le živali, temveč tudi ljudje posedovati neko inteligenco in zrelost, da morejo izluščiti vsebino kake slike.

Otrok spozna svoje starše na sliki s kakimi štirinajstimi meseci. Od dvajsetih pripadnikov nekega primitivnega ljudstva je spoznala jedva polovica v barvah reproduciranega, dobro znanega petelina. Le tisti urojenci, ki so imeli dosti opravka z Evropejci ali so se nekaj šolali, so prednjačili svojim sorojacom.

Nedavno so poskušali s podobnim v amsterdamskem živalskem vrtu in sicer z opicami. Najprej so navadili dve opici na dve leseni obliki, eno na kocko in drugo na stožec. Oba lika sta stala zase vsak v svojem prostoru in ko so odprli vrata, sta dobili opici banane, če sta odšli vsaka v svoj prostor. Čez šest dni sta bili opici popolnoma dresirani in je vsaka spoznala svoj lik. Potem so prešli h glavnemu poskusu. Leseni obliki sta bili zamenjani z naravnimi slikami. Dočim je ena opica takoj spoznala svoj naslikani stožec in se zmerom podajala v pravi prostor, se druga opica, ki se je pri prvih poskusih zelo odlikovala, ni mogla znajti. Naslikane kocke ni spoznala in hodila zdaj v ta, zdaj v oni prostor.

Razlago za to motnjo so našli v domnevi, da predstavlja naslikana kocka dokaj zamotano obliko za opičjo inteligenco in je žival radi tega ni spoznala. Iz tega je povzeto, da slika ljudi, torej reprodukcije z dolbinami in vzpetinami, svetlobo in senco postavlja živalim velike zahteve in ostane slika nespoznana.

Prav tako je s slikami na filmskem platnu. Četudi je film kazal premikajoče osebe skoro v naravni velikosti in z vsemi značilnostmi, tudi zelo inteligenten pes ni spoznal svojega gospodarja.

SYBILLE SCHMITZ

igra žensko glavno vlogo v Ufinem filmu »Hotel Sacher«, ki se odigrava
v silvestrski noči l. 1913-14.

Ufa

DED KINEMATOGRAFA

Kdor misli na prve začetke filma, morda ve le o bratih Lumiére, ki sta dala leta 1895 patentirati v Parizu nek aparat, ki je služil za snemanje in reprodukcijo premikajočih se slik. Za poskuse, katere je delal angleški zemljemerec Eduard Muybridge v sedemdesetih letih preteklega stoletja, le malokdo še ve. Njegovo delo je danes že zapadlo v pozabljenje. Vendar je njegov izum, v nacionalnem muzeju zdaj pristopen javnosti, postal tako pomemben predhodnik kinematografa, da imenujejo Muybridgea v anglosaksonskih deželah za starega očeta filma.

Muybridge je imel svojevrstno veselje. Študiral je premikajoče se predmete na

dal na razpolago za njegove poskuse poseben laboratorij. Res se je Muybridgeu kmalu posrečilo projicirati na belo ozadje nekaj slik, ki so dajale videz kakor bi se premikale.

Po nekaj letih je izumitelj poskušal doseči stik z Edisonom in združiti njegov izum fonograf s svojimi premikajočimi se slikami, toda Edison zanj ni kazal nobenega razumevanja in tako je Muybridge opustil nadaljnje delo. Njegov aparat so po letih spopolnjevali drugi do današnje popolnosti, a Muybridge ni imel od svojega izuma nobenih koristi.

*

LILIAN HARVEY NOČE KRPATI NOGAVIC...

Mnoga dekleta po službah muči*potem, ko se poroče, vprašanje, ali naj ostanejo v službi kakor doslej in si same zaslužijo, ali naj postanejo gospodinje in se popolnoma predajo domu. To zadnje, če ni prevelikih ovir, navadno obvelja in je tudi največkrat iskrena želja. Vendar so slučaji, ko odločitev ni tako lahka. Ko smo bili nedavno v Tempelhofu pri snemanju filma »Mož pod copato«, se je o tem vprašanju burno razpravljalo.

Kaj mislita nosilca glavnih vlog Lilian Harvey in Willy Fritsch o tem vprašanju?

»Dekle gre v službo, ali pa se poroči. Obojno ni mogoče,« meni Fritsch.

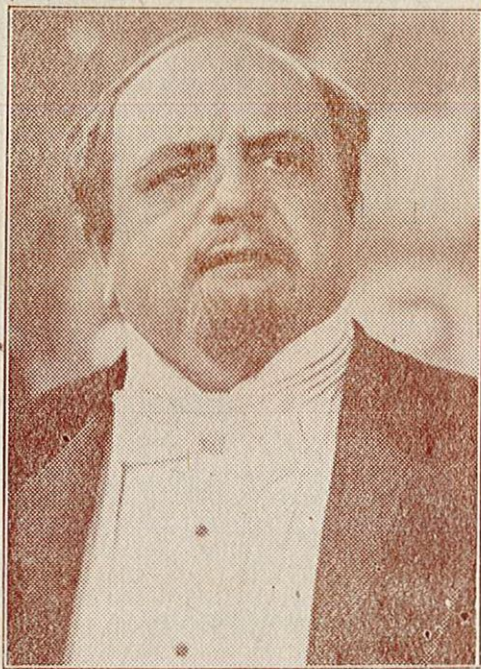
»Jaz pravim, da je tudi oboje prav lahko možno,« mu odgovori Lilian. »Saj poznam dosti omoženih tajnic.«

»Te gotovo ne spadajo v urad!« — »Nasprotno, prav tako so sposobne kakor moški.« — »Potem niso za zakon.« — »Kako moreš trditi kaj takega, saj nobene ne poznaš. Vse so popolnoma srečne.« — »Rad bi slišal njihove možel!« — »Kar vprašaj koga. Meni ti niso prav nič mar.« — »Jaz na ta način ne morem biti srečen,« turobno meni Willy Fritsch.

»Jaz pa ne bom srečna, če bom zmeraj morala krpiti nogavice,« stoka Lilian.

»Saj ti jih ne bo treba!« se posmehuje Willy. »Prav lahko hodim tudi v strganih. Bom že našel koga, da mi jih bo zašil!«

Bož ve, kako bi se ta preklarija končala, ko bi režiser Paul Martin ne končal besedičenja z energičnim klicem. Prisostvovali smo namreč prizoru iz filma »Mož pod copato«. Lilian Harvey igra v njem tajnico Marijo Kelemen, desno roko generalnega ravnatelja Donavske banke d. d. v Budapešti in Willy Fritsch namesčenca te banke, Paula Bankyja. Ko se zaročita, nastane ta prepir, ker Marija noče pustiti

Ufa

ARIBERT WÄSCHLER
v filmu »Simfonija življenja«

fotografski plošči. Leta 1873. ga je zaneslo za poslom v San Francisco in ob neki konjski dirki so ga naprosili, naj odloči o neki stavi. Treba je bilo ugotoviti, če se dirkalni konj v polnem galopu res tu pa tam prav nič ne dotakne tal. Muybridge se je pokazal na dirkališču s štiri in dvajsetimi fotografskimi aparati in jih razdelil po celem dirkališču. Zaklope aparatov je obravnaval s celim sistemom vrvic. Res, ena izmed štiri in dvajsetih slik je kazala, da je konj v nekem trenutku popolnoma plaval v zraku.

Zdaj se je začel zanimati za Muybridgea tudi guverner Kalifornije in mu

Jeanette Mac Donald

Metro Goldwin Mayer

vajeti iz rok. Film je posnet po veseloigri madžarskega pisatelja Paula Barabas.

Med snemanjem smo vprašali Lilian Harvey, kako se odmota ves spor.

»Dosti vam ne smem povedati,« reče umetnica. »Nekaj že zaupam: Marija spozna, da je mož le mož in žena mora biti gospodinja, potem je zakon srečen. Krpanje nogavic tudi ni tako obupen posel, kakor je Marija sprva menila.«

*

Z LISTKOM SE JE ZACELO...

Vsak človek ima nekaj nad sabo. Eden zbira znamke, drugi se bavi z vzgojo kaktej, ali pa goji ribice v akvariju in se veseli, ko plavajo med vodnim rastjem, kakor v globini rodnega potoka. Drugi spet pišejo dnevnike ali zbirajo avtograme.

Ingrid, sicer študentka jusa, ima manijo razkrivati zločince. Obložena z nekaj semestri prava, ki predstavljajo vse njeno znanje na tem polju, a brez vse druge potrebne veščine — stara 19 let, se poda

na iskanje lopovov, da bi jih potem zasledovala kakor divjačino. Ko bi le našla sled za kakim takim ptičem, bi ne bilo nobenih ovir, nobene zapreke se bi ne strašila, nobena noč bi ji ne bila pretemna: kajti njen pogum je prav levji.

Noč je in zvezde svetijo nad švedsko zemljo. V trgovini z juveli leži zvezan lastnik. S satanskim veseljem vtika ropar svetlikajoči se demant, o katerem govori ves Stockholm, v svoj žep. Skrita za zastorom opazuje Ingrid ves dogodek. Z divjimi udarci ji bije srce in velike temne oči se ji širijo od presenečenja. Ne more razumeti, da je ta človek zločinec. Kakor ljubeznjiv, olikan mladenič se ji je zdel, ko je še predpoldnem sedel ob nji v predavalnici na univerzi. In mično je bilo, ko ji je podal listek, na katerem je stalo: »Tako lepemu dekletu kakor ste Vi, bi se ne bilo treba pudrati.«

Njena prijateljica Nelly je nasprotovala, da bi se s tem mladeničem Ingrid sešla v Hotel-Baru... Vendar! Mladenič je bil prelep. In zdaj to strahotno odkritje. Sram, jeza, skrb in presenečenje! Z ble-

dim obrazom je stala tam. Bilo ji je, kakor bi se ves svet podiral. Zdaj iznenada tuljenje sirene, alarm. — »Moj Bog, kaj se bo zgodilo!«

To je mala zgodbica iz filma »Dva najst minut po polnoči«. — Geraldina Katt igra mlado študentko Ingrid. Nadarjena igralka, našega rodu, se je jedva pred tremi leti prvič pojavila na platnu. Vse osebje ateljeja jo je očetovsko varovalo, in soigralke so ji bile kakor mamice. Vsakdo bi ji rad ustregel s čemerkoli in ji uglasil pot v tujo deželo filma. Pozneje je mlada umetnica nastopila v filmu »Slučaj Deruga« z Willyjem Birglom. Z vsem globokim občutjem je podala usodo mlade deklice.

Zdaj je Geraldina spet v soju ateljejskih luči kot partnerica René Deltgena. To je vesela, zabavna vloga. Ingrid se znajde v celi zmešnjavi pustolovščin in doživljanj. Neprestano se menja pozorišče. Hoteli, spalnici, vozovi, beznice, skriti bari, policijske postaje in divji begi z letali. Toda kritičen postaja položaj šele potem, ko izgubi Ingrid pogum in se poda očitkom vesti.

M. Foto: Tobls

HERMA RELINI

želi vsem čitateljem srečno in veselo
novo leto

POLICIJA NA DELU TOČNO OB DVEH JE PADEL STREL

Senzacija v nemirni hiši

Oglejmo si najemnike te hiše. V prizemlju stanuje vratar Kaaden s svojo ženo Luiso. To je robat, godrnjav in rado-veden možakar. Vse ve o vsakem in o vsem v hiši, a je dobrega srca. Žena je pametna, dobra gospodinja in povrh še najboljša mati. Egon, njen sin, pravi berlinski mladenič, je zapleten s hčerko iz tretjega nadstropja. Hočeta se poročiti, toda oče nasprotuje in mati mora sama skrbeti, da bo z otrokoma vse v redu in da bosta srečna. V prvem nadstropju stanuje direktor Wolter s svojim slugo Ivanom. Ta je Rus, nekdanji caristični oficir in za potek vsega dejanja zelo važna oseba. Stanovanje v drugem nadstropju ima najeto neka učiteljica klavirja, Romunka po rodu, ki je prej živila skupaj z Ivanom, zdaj pa se ne razumeta. Olga Filimon, kakor je ime tej dami, je osrednja oseba. Ko pade ob 2. uri strel in pridrvi policija, najdejo Olgo Filimon nezavestno v njenem stanovanju. Njeno težavno vlogo igra Iwa Wanja.

V sledečem postopku in preiskavi policije so vsi stanovalci hiše osumljeni streljanja. O razmerju med Olgo in Ivanom smo že govorili. Največji sum pa se zgošča okrog prokurista Seiderhelma iz tretjega nadstropja, ki je zapustil svojo ženo in že več mesecev živel z Olgo Filimon. Njegova hči Lisa je nevesta vratarjevega sina Egona. Pobegnila sta v nek mal hotel in čakata le njenega enainvajsetega rojstnega dne, da bi se mogla poročiti. Zakonca Seiderhelm igraata Henny Porten in Walter Steinbeck. Po dolgem presledku se bo svetovnoznana umetnica spet pojavila na platnu v tej vlogi.

V četrtem nadstropju stanuje zastopnik tvornice cigaret Pöhlmann, nekoliko nezanesljiva stranka, ki se je s svojimi številnimi potovanji v inozemstvo napravil sumljivega. Najel je Liso Seiderhelm, ko jo je srečal na cesti, za stenotipistinja in jo že večkrat poslal na poslovna potovanja, da je nevede tihotapila v vzorcih cigaret briljante in drugo okrasje. Ko so Pöhlmann v zvezi s poskušanim umorom Olge Filimon nadzorovali, je prišlo tihotapstvo na dan in s pomočjo Lise se je tudi posrečilo vso tolpo spraviti za zapahe.

V zadnjem stanovanju biva muzik Kilby s Petro Sanders, s katero bi se rad poročil, čim se mu posreči zbrati kaj denarja. Tudi ta dva sta osumljena, ker ju usodni slučaji silno obremenjujejo.

Kdo je morilec? To vprašanje ostaja prav do zadnjih metrov filma, ki ga je režiral Carl Boese — nepojasnjeno.

Prizor iz filma »Divja mačka Arizone«

20 th C. F.

FILMSKI DROBIŽ

Filmski igralec Emil Jannings se je vrgel tudi na pisateljjevanje. Neka berlinska založba napoveduje njegovo avtobiografijo pod naslovom »Roman mojega življenja«.

*

Španski radijski napovedovalec Dr. F. F. Cordoba, ki je med državljansko vojno sporočal po etru vojna poročila, je zdaj najet od italijanske filmske družbe »Bassoli« za nadzorovanje snemanja novega filma »V Alcazarju nič novega«. Dr. Cordoba je znan kot igralec in režiser iz španskih filmov.

*

Mirko Jelušić, avtor znanih zgodovinskih romanov »Cezar« in »Cromwell«, piše zdaj filmski manuskript »Bojevniki, kramarji in tečaji«. Roman bo sledil dogodke Rothschildovega vzpona na borzi, ko je izbral Wellingtonovo zmago pri Waterlooju za svoje gospodarske namene.

*

V Franciji je prepovedana cela vrsta filmov, ker njihovega predvajanja v tem času ne smatrajo za primerno, ker bi — to poroča nemški tisk — mogli deprimirati občinstvo. Po strokovnem listu »L'Ecran« je v celoti prizadetih 54 filmov, ki ves čas vojne ne smejo na spored. Večina teh filmov je francoskega izvora, le 15 je ameriških.

*

Tehnika, posebno filmska tehnika je že toliko dala ljudem, da že ne verjamejo, da bi jim mogla nuditi še kaj novega. A vendar izumljajo ameriški filmski tehniki in režiserji zmerom kaj novega. Najnovejše je v filmu »Tarzanov sin«. V tem filmu ima Tarzan — Johnny Weissmüller sina, ki ga predstavlja mali John Shaffield. Petletna žaba skače prav tako dobro z drevesa na drevo, kakor očka Tarzan sam. Nepozabna je scena, ki jo odigrata skrita pod vodo; pri igri je udeležen tudi mlad slonček. Nihče ne ve, kako so posneli ta prizor pod vodo. Tega do zdaj film še ni zmožel.

*

Film »O ogrskih osvobodilnih bojih l. 1848« je že izdela in so ga o Božiču z velikimi slovesnostmi predvajali v Budapešti. Režiral ga je Géza v. Bolváry. Sodelujejo Paula Wessely, Willy Birgel in Paul Hörbiger. — Filma pri nas ne bomo videli, ker je poln madžarske nadutosti.

*

Alexander Korda snema v Londonu film o angleški ekspedicijski armadi v Franciji. Naslov filma je »Stari Bill in njegov sin«. Snetke nadzorujeta Zoltán Korda in Josef Samiyó. Številni snetki so bili izvršeni v Franciji na bojišču. Manuskript je spisal Bruce Bainsfather, ki je spisal tudi manuskript za film iz svetovne vojne »Old Bill« (Stari Bill). Ime Old Bill je zdaj postalo v Angliji ljudski pojem, kakor nekdanj za vojaka-najemnika Tommy.

E. G. BRAD

BEG Z MILIJONI

ROMAN

3. nadaljevanje

Nato je šele umolknila, se zamislila in kmalu še sama trdno zaspala...

Vlak je letel in se ni prav nikjer ustavil.

Kmalu po nesreči je telegram alarmiral Chicago, zlasti pa nekatere chikaške najbogatejše obitelji. Jutranji listi so izšli še s posebnimi izdajami, ki so z debelimi naslovi resnico neizmerno pretirali ter naslikali nesrečo z najkrvavejšimi barvami. Časnikarska domišljija je zopet enkrat slavila orgije.

Listi pa so se tem huje razrepencili na N. C. E., ker je bila v rokah konkurenčne družbe ter je bilo treba zato sistem nemškega inženirja Daniela Forsterja še prav posebej osmešiti in oblatiti. In tako je bilo opičje posnemanje Amerikancev vseh evropskih, čeprav bedastih, nepraktičnih in očitno škodljivih naprav v jutranjih listih znova energično opsovano. Kar je možno na progi Dower-London, še nikakor ne more biti porabno za toli dolgo progo, kakršna je od Newyorka preko celih držav tja do Michiganskega jezera. Senzacionalna novotarija pa špekulira na riziko človeških življenj brez sramu in vesti. Najžalostneje je, da so pri takem, po svojem duhu čisto germanskem podjetju udeležene tudi mnoge pristno ameriške banke.

Vrhunec pa je dosegel in s tem napravil tudi najboljšo kupčijo s svojo jutranjo izdajo list, ki je trdil, da je Forsterjeva iznajdba gotovo prikrit nemški atentat na Amerikance ter uprizorjen z namenom, da ugonobi čim več ameriških državljanov. Nemški inženirji hote eksperimentirajo z ameriškim in kvečjemu še z angleškimi življenji. Doma v Reichu si s takimi blaznimi idejami ne upajo niti na dan, in po vsi Nemčiji resnično ni še niti najkrajše proge po Forsterjevem sistemu. Ameriški državljanji so torej tisti bedasti poskusni objekti Germanov.

Vsi ti napadi pa so bili skupaj le ena sama velikanska reklama za sprejem rešilnega električnega ekspresnega vlaka.

Na kolodvor so hitele množice radovednežev v celih rekah s cestnimi železnicami in avti. Zbirali so se znanci, prijatelji in sorodniki, da pričakajo svoje drage morda mrtve, gotovo pa vsaj težko ranjene in pohabljene.

Tu so stali že vso uro očetje bledih obrazov in besno bliskajočih oči; žalost in skrb se jim je zgostila v silno jezo in ogorčenje nad železniško upravo, ki je zakrivila tako nesrečo. Matere so silno ihtele, nekaj histeričnih žensk pa je kričaje begalo po peronu ter neutrudno pripovedovalo nove strašne prizore, ki so se odigrali pri nezgodi. Same so si izmišljale cele dialoge z umirajočimi, a jim predvsem tudi same do besedice verjele.

Zurnalisti so smukali od skupine do skupine ter pridno zapisovali izmišljene in zlagane prizore in pogovore; pri tem pa so še sami pomagali hujskati proti »germanski pasti« za »bedaste Amerikance« — nesrečni N. C. E. ter njenemu načelniku, milijonarju C. W. Grahamu.

Največje zanimanje je zbujala skupina bankirjev in veletržcev. To so bili debeli trgovec z bombažem Dick Patton, trgovec z žitom Reginald Splarks, ravnatelj tobačnega trusta Merrymann Peacock ter bankirji Jim Stockes, James Yarker in Oliver Hegan. Družba je predstavljala najmanj poldrugo milijardo dolarjev.

Toda v tem hipu je bil ta bogataški krog prav tako razburjen in nesrečen, kakor vsi ostali pričakovalci rešilnega vlaka.

Hitro se je razneslo, da je bankir Oliver Hegan zanesljivo pričakoval svojo lepo nečakinjo Polly, hčerko svojega najmlajšega brata Johna, siroto, ki ji je bil nad vse ljubeč in radodaren stric. Splarks je pričakoval svojo svakinjo, ostali pa svoje prokuriste ali blagajnike. Vsi so brzojavno naznanili svoj prihod z dopoldanskim vlakom N. C. E. — torej so bili tudi vsi pri katastrofi. So li še živi ali pa jih pripeljejo kot mrtvece ali pohabljenice?

Imen ubitih in ranjencev ni bilo mogoče zvedeti, dasi so uslužbenci navedenih tvrdk dolge ure oblegali centralni brzojavni urad. In niti sedaj, ko je imel rešilni vlak že v kratkem dospeti v Chicago, ni bilo niti ravnateljstvu N. C. E. znano nič več, nego je bilo v jutranjih listih.

Zlasti je bil obupan Oliver Hegan zaradi ljubljene Polly, in tovariši so mu izražali živo sočutje.

»Deset let — odkar je postala sirota — sem ji bil oče, — lahko rečem, najboljši oče!« je pripovedoval Hegan in v očeh so mu stale solze. »Dekletce ni le zelo čedno in izredno ljubeznivo, nego tudi pogumno in energično kakor fant, le brez fantovske lahkomišelnosti in surovosti. Rad jo imam in mislim, da bi niti lastne hčerke ne mogel bolj ljubiti. Dekle visi na meni z vsako mislijo in z vsakim cutom. Kolikokrat sem ji že dejal: »Polly, dvajset let imaš, — omoži se! Glej, ta in oni se zanima zate... lazi za tabo in mano... daj, če hočeš! Dam ti doto, da boš zadovoljna!« — Toda Polly me je vselej očitajoče pogledala s svojimi modrimi očmi ter vprašala prestrašena: »Kaj me ne maraš več pri sebi, striček? — Kaj me ne ljubiš več?« — Nikogar ne ljubim — le tebe striček!« — Pa sem ji govoril: »Vem, da si moja najljubša hčerka, in menda sem ti dokazal, da tudi jaz tebe ljubim nad vse na svetu; toda Polly, pomisli, da se mora dekle vendarle omožiti, ko doseže gotovo starost! Čemu bi torej odlašala, ko imaš snubcev na izbiro in ko ti ne branim? Saj lahko ostanemo še nadalje skupaj tudi potem, ko postaneš gospa!« — Toda Polly ni hotela slišati o svoji možitvi. »Žakaj pa se sam ne oženiš, ko si starejši od mene, he?« — me je vprašala. »Najprej ti — potem jaz! Ampak če se kdaj omožim, bom izbrala sama — drugače rajši ostanem sama, kakor si ti še danes samec!« — O Bog, o Bog, ne morem si misliti, da mi pripejajo zdajle Polly!« —

Obupno je zakrožil z rokami ter si prižgal že petdeseto cigareto.

Tedaj je pritekel Jim Stockes, ki je bil v pisarni kolodvorskega ravnateljstva, ter je vesel že od daleč klical:

»Med potniki ni bil nihče ubit! — Umrla sta le strojnik in mehanik, — težko sta ranjena poštna uradnika in lažje poškodovanih okoli trideset oseb.«

»Tako poroča uradna brzojavka?« je vpraševal Dick Patton.

»Da, pravkar je došla,« je odgovoril Stockes. »Dragi Hegan, najhujšega se vam torej ni več bati; morda jo je Polly povsem srečno odnesla!«

Med občinstvom pa se je začulo obupno kričanje, jokanje in tarnanje. Bili sta strojnikova in mehanikova žena ter njeni napol odrasli otroci, troje dečkov in petero deklic. Pravkar so zvedeli, da sta jim očeta dve uri po nezgodi zaradi utrtih lobanj in zmečkanega prsnega koša vzlic zdravniški pomoči izdihnili.

Na peronu je postalo sila mučno in, dasi se je najhujša skrb pri večini polegla, se je razburjenje zaradi javkanja žensk in otrok le še stopnjevalo.

K sreči je bil aviziran prihod vlaka v petih minutah.

Prav takrat se je Jack, ki je trdno prespal nekaj ur, prebudil. Začudil se je. Njegovi sopotniki sta napol šepetaje govorili in stara gospa je vedno in vedno znova govorila o — njem.

»To je bilo čudovito junaštvo, da — kar je storil ta gospod — gotovo vaš brat? — ali pa morda soprog? — kar si je upal tvegati za vašo rešitev, — ne, to se ne da poplačati, niti ne prav oceniti!« je dejala pravkar stara jezičnica, še vedno polna navdušenja.

Jack, ki se je bil v spanju nevede kdaj, polagoma zleknil po klopi, je prisluhnil in premišljal, kaj naj zdaj stori. A že ze slišal glas svoje zlatolase neznanke:

»Gospod ni niti moj brat, še manj pa moj soprog — saj ga niti ne poznam!«

»Tedaj je priklopelo strmenje stare dame do vrhunca:

»Kako? — Tujec vam je rešil življenje iz gotove smrti?! — O, o, človeku se zdi to pravi resnični čudež! Sam Bog vam je poslal angelja rešitve v osebi neznanega gospoda...«

Jack se je tedaj sklonil pokonec, segel v svoj žep ter smehljuje dejal strmeči mladi dami:

»Čisto neznana pa le nisva, miss! To je še vaše.«

In ponudil ji je torbico in zlato cigaretno dozo.

Spet je gledal njene velike modre oči, ki pa so zrle motno, temno, in njeno milo bledikasto lice, ki je bilo zdaj še nežnejše in bolestnejše.

»Ah, vi, vi!« se je začudila, zardela in se nasmehnila.

»No, da, jaz!« je odgovoril Jack ter v hipni porednosti pretrgal vso napetost z vprašanjem: »Vasi li smem, miss, prositi zdaj še za eno vaših cigaret?«

Vprašanje je izborno učinkovalo.

Stara dama je od strmenja zijala in dvignila obrvi do srede svojega gubastega čela, mlada gospica pa se je veselo zasmejala:

»Imenitna misel! Cigareta dvigne morda tudi mene spet v sedlo... Ali pa imate še svoj vžigalnik?«

»Imam! Izvolite, miss!«

In prižgal ji je cigareto, vzel in si zapalil.

(Dalje prih.)

Umrli ameriški milijarder John Rockefeller je v zadnjih letih svojega življenja čital časopis, ki je bil tiskan edino zanj v enem samem izvodu. Namen tega lista je bil, obvarovati starega milijarderja vseh neprijetnosti in tegob sveta ter ga prepričati, da je na svetu vse tako, kakor si sam želi. Rockefeller je zdaj mrtev in cel štab urednikov in drugih sodelavcev, ki jih je ta časopis zaposloval, se je razšel na vse strani. Zdaj ni več zahteve po časopisu, ki naj bi svet predstavljal v rožnati luči.

Vendar je zamislil Rockefellerjevega časopisa vzbudila željo po obzorniku, ki naj bi naj bi se tiskal samo za milijonarje. Henry Lusse izdaja take novine pod naslovom »Fortune«. Izhajajo mesečno in izvod stane samo — en dolar; kajpak obsegajo vsakokrat 240 strani in so večbarvno in bogato ilustrirane. Zanje rabijo najfinjši kitajski papir in posamezni izvod je tako težak, da morejo raznašalci vzeti hkrati le po nekaj zvezkov. Ne le z obliko, temveč tudi po vsebini je poskrbljeno za zanimanje gornjih desetistisočev. Clanki so opremljeni s točnim statističnim materialom o razvoju težke industrije. Poročila z vsega sveta javljajo o gospodarskih, finančnih in družabnih zadevah; mnogo je tudi reprodukcij del največjih umetnikov iz preteklosti in sedanjosti, saj je zbiranje takih del poglaviti sport bogatašev.

Strajki in socialni konflikti novega sveta dajejo tudi temu časopisu milijonarjev priliko, da se pobavi z njimi in objektivno poroča svojim čitateljem. Cela armada reporterjev zasleduje v vseh državah Unije vsakršne dogodke in o njih poroča uredništvu.

Urejevanje tega lista je zelo zamotano. Vsaka vest je najprej pregledana po specijalistu za to stroko, potem preskušena po strokovnjakih, šele potem gre v tisk. To preskuševanje povzroča, da so vsa poročila popolnoma zanesljiva, kar čitateljem nadvse ustreza. Dejstvo, da čitajo ta časopis sami milijonarji, zagotavlja upravi ogromne ponudbe za objavo inseratov in četudi je inseratni del lista zelo obsežen, je možno sprejeti le neznaten del vseh objav. Ta oglasni del je lastnika časopisa za milijonarje napravil tudi samega za milijonarja. Naklada lista je 120.000 izvodov, kar je za ameriške razmere precej malo, toda dokazuje pa, da je v USA toliko ljudi, ki razpolagajo z milijonskim premoženjem.

Odgovori na vprašanja

M. Z., V. P. K. Na razpolago so Vam tri vrste amaterskih aparatov: 8, 9,5 in 16 mm. Vsi so enako porabni, ravnanje je enostavno, da ne morete pogrešiti. Filmov ne boste mogli razvijati sami, ker je zato potrebna posebna aparatura in večja praksa. Amaterski filmi gornjih formatov se večinoma ne kopirajo, temveč »obračajo«, t. j.: Iz negativa se direktno razvije pozitiv. Za predvajanje rabite projektor, cene so od okrog 1000 din navzgor. Snemalna kamera stane od ca 2000 din dalje.

O. N., Kr. Življenjepise Errola Flynna, Dariuxa in Powerja bomo objavili, čim se prepričamo, da so teksti, katere imamo na razpolago, resnično življenjepisi in ne le zgolj reklamni sestavki.

M. S., J. F. Vaša pripomba je pravilna.

J. J., L. Kolikor moremo presoditi, je filmska produkcija v omenjeni državi skoro popolnoma zastala. V delu so zgolj propagandni filmi in filmi za vojaštvo. Film »Kongo ekspres« je bil v glavnem izdelan že pred pričetkom vojne.

K. L., C. V tem smo odvisni od filmskih zastopstev. Podatki so zelo skromni, na tujih sestavkih pa je zavarovana avtorska pravica.

C. P., S. Louis Trenker se zmerom bolj oddaljuje od pravih planinskih filmov in snema skoro same propagandne. Ne moremo presojati, če počenja to na lastno pobudo ali po ukazu.

L. K., M. Paul Hörbiger nastopi v Ufinem filmu »Mutterliebe« (Materinska ljubezen), kakor posnemamo iz nemškega tiska. O vsebini filma še ni ničesar znane.

T. K., L. Vojaško nastrojenje je razumljivo in za vzdrževanje duha se morajo vpregati tudi filmski igralci in igralke.

B. L., M. Kaj je z domačim filmom »Triglavske strmine«, bomo pozvedeli. Film »V kraljestvu Zlatoroga« je verjetno že v slabem stanju. Turistovski klub »Skala« bi bržkone moral izdelati novo kopijo.

H. W., S. B. Te domneve so le plod bujne fantazije. Filmski igralci so prav navadna človeška bitja z vsemi slabostmi, kot drugi ljudje. Ljudomilost tega igralca se da zlahka razlagati z reklamnimi nameni. Ni misliti, da bi obilni petdesetletni dedec stopal iz avta, da pomore dečku izvleči voziček po klancu, saj bi mogel nagnati svojega šoferja, če bi sploh opazil dogodek, ko bi slučajno ne bilo v bližini toliko ljudi...

Današnja številka se je iz tehničnih razlogov nekoliko zakasnila. Čitatelje prosimo oproščenja. Naslednja številka izide točno 15. t. m.

Nekaj važnih nasvetov za dame

ZA LEPO KOZO

V zimskem času je koža posebno do-
vzeta za dobro ravnanje. Kako bi bilo,
če bi se za nekoliko tednov odpovedali
pri zažitku kavi, čajni in si rasti privoščili
sadežnega soka? Tudi skodelica kamiličnega
čaja s ploščico limone je zdrava. Pri vsa-
kem obedu bi morali imeti na mizi tudi
solato in sveže sadje. Če si umivate obraz
z milom, tedaj rabite dobro masno milo
in če koža ni preveč občutljiva, ji tudi ne
bo škodilo, če si po umivanju odrgnete
obraz z brisačo. Tlivo kože bo takšno rav-
nanje sprejemalo s hvaležnostjo...

OZEBLINE

Z ozeblinami je tako: Čim nastopi mraz,
se vam pojavijo in vso zimo se vas drže
tja do pomladi, ko preidejo, kakor so se
pojavile. Upoštevajte tale nasvet: vsako
jutrno in vsak večer si umijte noge v mrzli
vodi, potem si jih čim dalj časa otirajte
s frotrko, ko ste jih narahlo namazali z
vazelinom ali dobro kremo. Namazati se
morate povsod, tudi po podplatih in med
prsti. Čudili se boste učinku tega prepro-
stege sredstva in odstop boste skoro opu-
stili zavijanje nog in grete. Kri se bo
nemoteno obtakala in tudi v najhujšem
mrazu vas niti ne bo zeblo...

PREHLAD

Smučanje je lep, in pravijo, da tudi sila
zdrav sport. Toda po vsakem smučanju
opazite, da ste prehlajeni in slabega po-
čutka. Preglejte malo svojo smučarsko
garderobo. Brzokone imate bluzo, ki vam
sega komaj do pasu in če se sklonite, za-
predelek. V vrtu in mrazu čutite, kako
so blizu in vselej se boste s smučanja vra-
čali veseli in zadovoljni...

NAHOD...

Po opazovanih zdravnikov je ločiti pri
nahodu tri stopnje, ki jih je treba radi
njihove različnosti tudi različno obravna-
vati. Kot značilni znak prve stopnje se
najprej pojavi splošno nerazpoloženje, ki
ga posostoma spremlja vročina, kakor tu-
di občutek, da je nos zamašen. Da se iz-
ognemo še večjemu draženju že itak vne-
ti sluznic, je treba obravnavati nos le še
lokalno.
Drugo stopnjo označuje mучно izloče-
vanje iz nosa. Izloček je tako oster, da
draži kožo pod nosom ter jo pordeči. To,

DOBRA DOTA

To je za mnogo gospodinj najnadlež-
nejše delo. Umazanih razjedah roke in tu-
di ni priležno brozgati po mastni, črni
vodi. Seveda! Toda čemu naj bi moral
biti voda tako silno umazana, če se strva
z malo ročnosti lahko spremeni. Vsa po-
soda, tudi krožniki in pribor naj se po
jedli takoj dobro očisti s časopisnim pa-
pirjem, tako da na njih ne ostane nič
dennja za žlico katerega dobrega čistilnega
sredstva ali line sode. Čistilno sredstvo
izloči vso mast iz vode in napravi posodo
sveto in čisto, katero potem oplakneš z
mrzlo vodo.

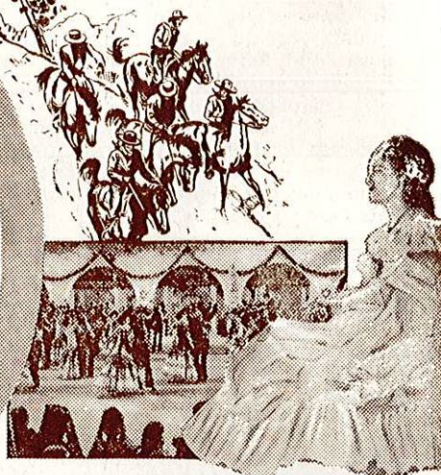
POMIVANJE POSODE

Če de zdravljena je najboljše, da osta-
teti in zadnji znak nahoda.
da se ta sprva redka sluz zgosti, je potem
voda, dočim gre v prvem stadiju za izbolj-
šanje splošnega stanja, je mogoče v dru-
gem stadiju začeti z lokalnim zdravlje-
njem, n. pr. z vdihavanjem tople pare in
mentola. Zadnjo stopnjo je mogoče ublažiti
z alkaliziranimi, antiseptičnimi raztopinami.
Čemu toliko govorjenja o borem naho-
du, se morata vprašajte. Pomislite, da je
nahod najboljše redišče za vse druge in-
fekcijske bolezni...

Revija »Film« izhaja 1. in 15. dne v mesecu. Letna naročnina Din 40.—, polletna Din 20.— in se plačuje vnaprej. — Rokopisov uredništvo ne vrača; oglaš po ceniku. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Vegova ulica 6; čekovni račun št. 15.703; telefon št. 27-53. — Izdajatelj in odgovorni urednik Vladimir Kolman, Ljubljana, Vodmat-ska ulica 19. — Tiska tiskarna »Slovenija, d. o. z.«, (predstavnik Albert Kolman).

ROMANCE TO MAKE YOUR BLOOD POUND!

Your singing sweethearts appear in new roles—action—excitement every second. Drama as spectacular as its heroic background . . . romance as thrilling as its unforgettable love songs!

Jeanette MacDONALD
Nelson EDDY

THE GIRL OF THE GOLDEN WEST

A ROBERT Z. LEONARD production

HEAR THESE GREAT ROMBERG-KAHN HITS!

"Who Are We To Say"

"Shadows on the Moon"

"Senorita"

"Soldiers of Fortune"

A MIGHTY CAST OF 10,000 WITH

WALTER PIDGEON
 LEO CARRILLO
 BUDDY EBSEN

Screen Play by Isabel Dawn and Boyce DeGaw

A Metro-Goldwyn-Mayer Picture

Directed by ROBERT Z. LEONARD

Produced by WM. ANTHONY MCGUIRE

M-G-M
 SHORTS

Vzorec ameriške filmske reklame za film »Pesem zlatega zapada« z Jeanetto Mac Donald in Nelsonom Eddyjem. — Plakati kdaj obsegajo metrske dimenzije in so izdelani v mnogih barvah. Skromnosti naše filmske in kino reklame ni treba primerjati. Obisk kinov izpričuje vse njene pomanjkljivosti.